

Jordi Abelló

Artista

“Quan comprens que l’art es fa sol, la idea de l’artista desapareix”

● Diu que l’estadi ideal per crear és no tenir res. I que els artistes apoltronats fan de tot menys art. El seu últim projecte és ‘Arquitectures’. L’ha confiat a les abelles. “Construeixen millor,” rebla.

L’artista Jordi Abelló (Reus, 1970) ■ JOSEP LOSADA

Maria Palau
BARCELONA

És l’únic artista que conec que treballa en un galliner.

Un dia vaig dir a la meva mare que necessitava un estudi, i em va dir: “Puja dalt del galliner.” Devia tenir 17 anys. Sempre he estat aquí, no me n’he mogut mai. M’uneix als orígens en què la gent dels pobles baixaven a la ciutat i construïen aquestes arquitectures de subsistència. És un lloc que no ofereix cap mena de luxe. Em concentra la mirada. Em fa sentir la mesura del lloc que he d’ocupar. Les comoditats t’allunyen de l’essencial.

I què hi té?

Una cadira per descansar, una paret per penjar coses i una taula que em vaig construir jo mateix que és una reproducció de la que tenia Gaudí al seu estudi de la Sagrada Família.

I què hi fa, en aquest espai tan precari?

Ara em veig més un dibuixant. I per dibuixar només necessites

el que ocupa un full de paper.

Als artistes els falta humilitat?

S’ha d’estar sempre arran de terra. Jo em fixo molt en l’actitud dels nens i les nenes quan dibuixen, fan coses meravelloses i et diuen: “Té, te’l regalo.” A mi el concepte d’artista ja em queda lluny. He acabat comprant que l’art es fa sol. Quan ho descobreixes, la idea de l’artista desapareix. Jo simplement miro, i no necessàriament només amb els meus ulls. En Brossa un dia va dir: “Hi ha artistes bons i hi ha *artristes*.” I jo sempre havia pensat que era dels *artristes*. El sistema de l’art és molt procliu a fer distincions entre bons i dolents. En un taller, John Berger observava els treballs dels joves estudiants, entre ells jo, de genolls i amb una capacitat de treure-hi una cosa positiva encomiable. Va ser una gran lliçó.

Vostè veu art pertot. Abans hem hagut de parar un moment l’entrevista perquè ha vist en una ombra el Guggenheim de Frank Lloyd Wright, i l’ha foto-

grafiat feliç. No li cal entrar a un museu.

Quan tens els codis per interpretar artísticament la realitat no deixes de sorprendre’t. A la sèrie *Com pinta el temps* vaig documentar més de 120.000 obres. Les vaig oferir a tots els museus del món perquè no havien tingut en consideració aquest no autor: el temps. I la resposta va ser la indiferència, com sempre. Perquè al món de l’art el que li interessa són marques. Sí que vaig als museus, però sovint per anar a la botiga. Andy Warhol va anar una vegada a El Prado i li van preguntar què havia mirat. Havia entrat per una porta i n’havia sortit rapidíssimament per una altra. Ho faré un dia. Si els *segurates* m’ho permeten, és clar, perquè quan mostres actituds diferents a les habituals et converteixes en sospitós. Als museus jo sempre en porto un parell al darrere, de *segurates*...

No se l’acaba de creure gaire, aquest món.

L’actitud és aquesta, sí. D’aquí que moltes vegades ja no faig

res. Al galliner només m’hi assec.

Dibuixar, dibuixa moltíssim.

En tota la seva vida, Picasso va fer 13.000 dibuixos. Jo els he fet amb només tres sèries. A l’última, *Arquitectures*, 1.200. Per mi dibuixar és com respirar. Encara no he arribat a l’estadi perfecte, perquè respiro més que dibuixo. Quan no entenc una cosa la dibuixo. En apareença em fa progressar un centímetre més el que estic buscant. A *Arquitectures* buscava com crear un edifici que contingues l’essencial de l’arquitectura, que no és ni la utilitat: és la llum. Però he desistit: he optat per treballar amb abelles perquè construeixen molt millor, de la mateixa manera que en altres projectes vaig passar el relleu a voltors, gorilles, dòbermans, mantis... A les abelles els he preparat un rusc amb alguns paranyes per inspirar-se. Per exemple, a l’entrada hi he posat un *souvenir* de la Sagrada Família.

Gaudí s’entremescla en aquesta seva aventura artística, oi?

El meu avi estava treballant en la construcció de l’hospital de Sant Pau. Gaudí va passar per davant seu i es va aturar en veure que era un bon artesà per la manera com estava posant els totxos. El va felicitar i li va preguntar d’on era. Li va dir que de Reus. “Com jo”, i se’n va anar.

‘Arquitectures’ ha culminat ara en un documental que es va presentar fa uns dies al Col·legi d’Arquitectes de Tarragona. El veurem en alguna institució artística?

Sempre estan reunits per atendre’t. Tant me fa, perquè amb els sistemes tecnològics actuals hi ha mil maneres de rebentar aquests no. Amb una pantalla tinc feta l’exposició. Per a mi exposar ja no és fer-ho de la manera tradicional. Ho puc fer quan vulgui i on vulgui. Si vull exposar al Reina Sofia, hi exposaré. Si vull fer-ho al Moma, ho faré. Potser l’exposició només durarà un segon, això sí. Però realment vull? Prefereixo no constar en els canals acceptats. Prefereixo constar en el que al segle XIX en deien dels refusats.

**L’ATENEU
ÉS CASA
TEVA!** Tens més de 170 entitats al teu abast

Federació d’Ateneus de Catalunya www.ateneus.cat

VIU EL BARÇA COM SI FOSSIS AL CAMP NOU!!

SOM UN SENTIMENT
PENYA BARCELONA LLEIDA

VIU TOT L’ESPORT LLEIDATÀ!

C/ Pius XII, 29, baixos · Lleida · Tel. 973 263 449

César Díaz
Foras de pa i degustació

Via Europa, 189 MATARÓ
Camí de la Geganta, 99 MATARÓ
Av. Puig i Cadafalch, 12-14 ARGENTONA
Plaça de la Constitució, 5 ÒRRIU